

Ablak nyílik a fehér fák sorára...

L. Martinovnak

Ablak nyílik a fehér fák sorára...
A professzor néz-néz a fák sorára,
Nagyon sokáig néz a fák sorára
S a krétát morzsolgatja görcsösen.
Hiszen ez itt az osztás főszabálya,
S elfelejtette - az osztás főszabálya...
Feledni ezt! - az osztás főszabálya...
S ott a hiba a táblán - ott - igen.

Ültünk s mindenki néz, mint nézte máskor,
Most is figyel és néz, mint nézte máskor,
Nem is nézhet másként, mint nézte máskor,
Itt nincs sűgásra szükség, nem sűgünk.
Felesége eltávozott a háztól,
Nem tudjuk, hogy mért távozott a háztól,
Nem tudjuk, merre távozott a háztól,
Eltávozott, csupán ennyit tudunk.

S indul. Kopott ruhát hord, nyűtt kabátot,
Mint mindig, nyűtt ruhát, kopott kabátot,
Bizony, mindig nyűtt és kopott kabátot,
S a ruhatárhoz ér a hallon át.
Zsebeiben keresgeti a számot:
- No, ejnye! Hová tettem azt a számot?
De hát lehet, nem is kaptam ma számot.
Hová lett? - szól, dörzsölve homlokát.

- Ó, persze...Ez a vénülés hibája.
Mása néni, a vénülés hibája,
Ne pörölgjön, a vénülés hibája...
Lent zajt hallunk: ajtócsikordulást.
Ablak nyílik a fehér fák sorára,
A nagy, csodaszépségű fák sorára, -
De mi nem nézünk most a fák sorára -
Csak őt nézzük mind, némán, semmi mást.

Ott megy, görnyedt-estetlenül hajolva,
Gyámoltalan-estetlenül hajolva,
Vagy tán fáradt-estetlenül hajolva,
A hóban, mely puhán pelyhezve nőtt...
Mintha maga is már fehér fa volna,
De teljesen havas-fehér fa volna,
Perc múlva már olyan fehér fa volna,
Hogy nem lehet külön meglátni őt.

(Jevgenyij Jevtusenko, ford.: Áprily Lajos)